

“Viure en urbanitzacions, en parcel·les, ens fa solitaris i desarrelats”

Lluís Oliván Sibat (Lliçà d'Amunt, Vallès Oriental, 1968) publica a Columna la novel·la, construïda amb narracions independents, *Parcel·les habitades*. És autor de més novel·les, com *Un pare possible* (2007).

—Per l'estructura del llibre, feta d'històries viscudes per un mateix personatge, Claudi, i pel títol, la referència a la urbanització sembla simbòlica. És a dir, que el llibre ens diu que la vida seria com una urbanització, formada per vides parcel·lades però relacionades.

—Sí. La voluntat simbòlica ja hi és des del títol, i fa referència a la segona corona metropolitana de Barcelona, aixecada sense cap voluntat de construir una ciutat.

—Hi apareix també, gràcies al personatge de Claudi i dels seus amics, una crònica del pas de l'adolescència i la joventut a la maduresa, vista, però, amb fatalisme, com si la maduresa fos el final de les il·lusions, el final de tot.

—No sé si fatalisme, però sí un cert escepticisme, respecte a la possibilitat d'acomplir expectatives, però el protagonista és capaç de veure-ho tot amb humor i distanciament, sense gaire dramatisme.

—També es podria dir que el llibre és, si més no en part, un estudi, accepteu-me la paraula, de la llar, en el doble sentit físic i humà: els joves protagonistes entren en una casa buida per descobrir-ne l'interior i també tenen curiositat per la família jueva que viu en una altra casa.

—Amb una mirada infantil que encara fa que aquest misteri creixi més. Són territoris una mica inhòspits, i abans més que ara, amb cases aïllades, poca gent, cases d'estiu o cases a mig fer, fins i tot barraquetes.

—intenten veure com és la vida de la gent adulta, la vida de les altres famílies.

—Sí, sí. Forma part de la seva formació sentimental i moral i té components a vegades tragicòmics, que és el que m'interessava. En la primera història, per exemple, la pell de xai que els regala el manobre marroquí quan se'n va és el símbol d'un món que pot ser molt llunyà i alhora molt proper.

—Fa la sensació que aquestes històries, set, podrien ser infinites, que són exemples d'altres situacions possibles.

Lluís Oliván Sibat publica la novel·la *Parcel·les habitades*, a Columna.

—Potser sí. Però amb les que hi ha ja n'hi havia prou per entendre el personatge. Sí, podríem trobar més parcel·les i continuar aquest trencadís narratiu, però després correríem el perill de desmuntar el conjunt.

—L'atzar fa que conegui unes parcel·les i no unes altres.

—I aquest atzar intervé després com a adult, quan entra a internet, per relacionar-se.

—La presència del protagonista oscil·la, apareix i desapareix, té paper o es limita a ser testimoni.

—Però no desapareix mai perquè tot el que veu i explica l'afecta, i serveix per deixar entreveure alguna cosa més d'ell.

—Teníeu una concepció del llibre abans de començar la primera història, el primer relat?

—Vaig pensar-lo inicialment com a llibre de contes, amb la idea que la sèrie compartís el narrador, i que a partir de les històries que explicava es pogués veure el seu

univers. I un cop vaig fer el primer conte ja vaig tenir bastant clar el títol i això em va facilitar bastant la feina.

—Volíeu donar la idea de desarrelament o desencaix, que tots estem sols, i que sovint fracassem en la nostra relació amb els altres?

—Just. És la idea de fons.

—Parlem de Claudi. No té una personalitat gaire marcada. Per poder ser representatiu?

—intento que sigui testimoni. Deixa entreveure coses, té alguna peculiaritat, però no acaba d'erigir-se en protagonista. Existeix com a persona, però el prefereixo de narrador, més aviat passiu. Coneixem les seves aspiracions, però moltes vegades queden en un segon pla.

—Curiosament, no es diu enlloc que el llibre sigui una novel·la. Per l'índex semblaria un recull de relats, i pel text de la contracoberta, una novel·la.

—Sí, hi ha una certa indefinició. El llibre pot ser vist com un conjunt de relats, però es pot llegir més aviat com una novel·la. La meva intenció era que cada capítol o cada relat fos llegit de forma independent, però llegits amb ordre, perquè apareixen personatges comuns.

Lluís Bonada